

[Indenrigs- og boligministeren.]

pct., medens stigningen i anskaffelsessummen for en bolig inklusive kurstab pr. m² er steget 219 pct. Når man så hertil føjer, at en sådan arbejder såvel som en hvilken som helst anden medborger samtidig har oplevet en umådelig stigning i sine skatter, altså en post, hvorover han ikke har noget herredømme — han kan ikke lægge sit forbrug om, sådan at hans direkte skattebyrde påvirkes deraf —, så er det ganske klart, at det ikke er muligt for befolkningen at bosætte sig i nybyggeriet, medmindre staten yder betydelige tilskud dertil.

Det, vi i øjeblikket drøfter, er altså måden, hvorpå den sidste del af denne udvikling eventuelt kan overmandes ved at forhøje statens indsats. Jeg har, som ærede medlemmer vil vide, ment, at denne anstrengelse bør lægges på den private sektor indenfor byggeriet. Jeg mener altså ikke, der er nogen mulighed for at føje det ærede medlem hr. Ingvar Dahl og hans parti i at forøge tilskuddet derved, at man fastsætter 1. januar 1950 som udgangspunkt og giver et rente- og afdragsfrit lån på basis deraf. Jeg mener heller ikke, det er muligt at efterkomme hans ønske om materialeregulering under den form, som vi kendte indtil februar 1950. Men jeg skylder dog at oplyse af hensyn til nogle misforståelser, at det sommerstop, vi har indført, jo ikke er en besked om, at man overhovedet ikke kan udføre ombygnings- og tilbygningsarbejder i sommertiden. Det er en materialeregulering for sommerhalvåret. Det vil altså sige, at der er en mulighed for at få dispensationer. Jeg havde forleden dag besøg af Byggefagenes Samvirke, som fortalte mig om deres ængstelse for, at de skulle komme til at gå arbejdsløse på et tidspunkt, da der fandtes ombygnings- og tilbygningsopgaver at sætte i gang, fordi andet byggeri ikke kunne udfylde deres behov for arbejde. I den anledning vil jeg gerne sige, at der kan gives dispensation, der kan gives lempelser. Det er ikke meningen, at vi vil bære os ad på den måde, at vi, hvis vi har ledighed, vil fastholde, at vi skal have ledighed, uanset at der er opgaver, som kan frigives.

Dernæst vil jeg gerne om hele beskæftigelsesproblemet sige, at for øjeblikket, i den anden uge af marts, er arbejdsløsheden blandt murerne en lille smule mindre, end den var i fjor. Den lå i fjor på 2 523 mand og i år på 2 462. Det vil altså sige, at procenten er faldet fra 24,5 i 1951 til 24,2 i den anden uge af marts i år. Se, i 1951 fik vi i sommertiden fuld beskæftigelse, og de

tal, jeg her kan nævne, peger i retning af, at vi også i sommeren 1952 kan komme ud for fuld beskæftigelse, og i den udstrækning, hvori vi har fuld beskæftigelse, vil muligheden for dispensation fra sommerstoppet blive begrænset til praktisk talt ingenting.

Det ærede medlem hr. Ingvar Dahl gjorde iøvrigt nogle bemærkninger om årsagen til, at huslejen var steget, og der er ingen uenighed mellem os om, at det til syvende og sidst er den høje husleje i nybyggeriet, som har skabt ængstelse hos byggefolkene for, at et byggeri ikke kan betale sig, fordi det ikke kan udlejes til disse priser. Det viser sig også, at kommuner, amtskommuner, stiller krav om, at en stor del af lejlighederne skal være udlejet på forhånd, før spaden overhovedet sættes i jorden. Det vil i praksis sige, at byggeriet standses, før det overhovedet er kommet i gang; for hvem vil binde sig halvandet år frem i tiden til at tage en lejlighed, som man måske skulle bruge i dag? Menneket lever jo på håbet om at være heldig allerede i morgendagen.

Når det ærede medlem så belyser årsagerne til huslejestigningen og peger på den af fællesorganisationen af almennyttige boligselskaber engang i december afgivne redegørelse for disse forhold, vil jeg bede ham lægge mærke til, at denne redegørelse bygger på at forklare huslejestigningen siden 1. januar 1950, og for en ordens skyld gør jeg opmærksom på, at der er ikke ret meget, der kan komme over mit hoved før efter 30. oktober 1950, men det er selvfølgelig ikke afgørende i en saglig diskussion, hvor skylden er. Kendsgerningen er, at der siden 1. januar 1950 har fundet en udvikling sted, som har været meget uheldig for byggeriet og har ført til, at byggeriet i dag er ved at skrumpo ind.

Hvis vi f. eks. følger det synspunkt, som det ærede medlem anlagde, at kreditstramningen her har været af afgørende betydning, vil jeg gøre ham opmærksom på, at den effektive rente af en obligation i Østifternes Kreditforening, 14. serie til 4 pct., er steget fra marts 1950, da den nåede sit minimum 4,3, til oktober 1950, da jeg blev boligminister, til 4,83, det vil sige en stigning på lidt mere end en 1/2 pct. Den er efter at have været oppe på 5,75 faldet til i dag at være 5,44. Det vil altså sige, at stigningen i den nuværende regerings periode, idet jeg måler fra begyndelsesdagen og til den dag, vi er nået frem til i dag, er 0,6. Der er altså, hvad kreditstramningen og kreditstramningens indflydelse på denne side af sagen angår, sket nogenlunde den samme udvikling under de to regeringer.